

Fanul Creștin

cm. On. Palatul Cultural

LOCO

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VIII. No. 48
Apare în fiecare Sâmbătă

Redacția și administrația: Arad, Strada Lăe Barna 4.
Inscris la Trib. Arad, secția III. No. 61089

Sâmbătă,
30 Noiembrie 1940

Evanghelia predicată de Ap. Pavel

de Alexa Popovici

„El S'a dat pe Sine însuși pentru păcatele noastre”.
Gal. 1:4.

Oamenii mari pot face lucrări mari. Ap. Pavel, pionierul Impărației lui Dumnezeu pe meleagurile Europei e unul din cei mai mari oameni ai lumii. E unul din cei mai adânci gânditori, din cei mai spirituali oameni de pe pământ. Lucrarea făcută de el e adevărată operă. Ceace a făcut el, stârnește admirație în oricine încearcă să-i cunoască lucrarea.

Dar, lucrarea mare a răspândirii Impărației lui Dumnezeu și trecutarea Cuvântului Lui până în casele Cezarului din Roma, nu sunt roadele personalității și a abilității lui. Nu, ci a Evangheliei predicată de El oamenilor. Ap. Pavel a fost un om în care a trăit Isus, în care ființa Celui mort și înviat a trăit din plin. El a știut multe, dar, a predicat una: „**El (Domnul Isus) S'a dat pe Sine însuși pentru păcatele noastre**”. Iată secretul, iată taina cu care a dobândit elevul lui Gameliel o lume întreagă la Dumnezeu.

Și dacă vom urmări pe Pavel în Epistola către Galateni, vom observa că, el vorbește mult, foarte mult despre Evanghelia lui. Iar printre altele el scrie că, Evanghelia lui, nu este de obârșie omenească. Adică nu oamenii l-au spus sau insuflat această minunată veste, ci a primit-o direct dela Cel care a trăit-o. Mai e de mirare succesul avut de Pavel? Și ceva mai mult, Pavel spune că, cei ce încearcă să predice o altă Evanghelie, sunt o anatemă. Atâta convingere, atâta răvnă pentru Evanghelia primită de el.

Și cu adevărat, în Evanghelia

predicată de Ap. Pavel e o comoară. În ea găsim că

Jertfa lui Isus e pentru păcatele noastre.

Adică Domnul Isus a murit pe crucea depe Golgota, ca în moartea Lui să ispășească vina nelegiuirilor noastre, iar sângele Lui vărsat, să ne dea spălare și iertare de păcate.

Adevărul acesta ridică masca realității noastre. Noi ne credem buni, fără greșeli și păcate, oameni curați și nepătați, ne credem îmbrăcați în haine de ingeri. În mintea noastră nu poate încăpea gândul că, în sarcina noastră ar fi păcate și nelegiuiri. E lucrul cel mai greu de pătruns în ființa noastră, că suntem altcum de cum ne credem. Dar iată-ne în fața Golgotei. Pe crucea din mijloc e răstignit Isus. El e nevinovat. Nimeni nu a putut vreodată să-l spună măcar de o singură pată. El e sfințenia desăvârșită. Și totuși e pe cruce, e între doi, din cei mai răi oameni de pe pământ. Și chiar dacă nu ar mai fi nicio altă vorbă, prezența Sa acolo e deajuns să ni-l arate ca pe unul din cei mai păcătoși oameni ai lumii. Dar acolo nu sunt păcatele Lui, ci sarcini neînchipuit de mari ale fiecăruia din noi. Crucea de pe Golgota e oglinda vieților noastre. Acolo s'a ridicat cortina și au apărut toate păcatele și nelegiuirile noastre.

Dar, acolo e **salvare noastră**. Dacă Isus S'a jertfit pentru păcatele noastre, dacă El a depus prețul răscumpărării, atunci asta înseamnă că, noi suntem scăpați. Nici oamenii și nici Dumnezeu nu cere două prețuri. Unul a fost depus la cruce, deci suntem salvați. La Golgota a fost adus păcatul și acolo a fost spălat, iar

viețile noastre scoase de sub așanda ce trona deasupra noastră.

Privind acest adevăr, ne dăm seama că, **jertfa Domnului Isus e o substituție a noastră**. Adică El moare în locul nostru, purtând vina noastră. Fiecare din noi trebuia să fim alături de cei doi tâlhari, dar locul acesta l-a luat Isus în locul nostru. Deci când privim la Golgota, să ne privim pe noi înșine lângă tâlhari, să ne vedem osândiți pe noi în Isus, să simțim durerile morții spânzurat în cuie, răstignit pe lemn. Aici ne pierde toată mândria noastră, aici ne umilim în fața acestei iubiri nemărginite.

Evanghelia Ap. Pavel ne mai descoperă că,

Jertfa lui Isus e de bună voie.

Adică El a murit nesilit de nimeni, ci de bună voie: „S'a dat pe Sine...” Ce încurajare pentru noi! Când eram pierduți și fără ajutor, când totul era năruit, s'a găsit Isus să moară de bună voie pentru noi.

Să ne gândim aici că **noi niciodată nu am fi putut depune prețul și să avem mântuire**. Prețul era definitivă noastră pierdere și nu mai am fi avut vreun mijloc de scăpare. Dacă noi am fi ispășit păcatele făcute, veșnicia întreagă am fi fost sub condamnare. Era atâta rău în noi, atâta împotrivire față de Dumnezeu, că prețul vieților noastre ar fi fost prea mic pentru ispășire. Datoria ar fi fost mult mai mare decât puterile noastre de plată.

Iarăși, **sentința morții era rostită**. „Plata păcatului e moartea”, spune Cuvântul Domnului. Și nu trebuie să trecem cu vederea că, cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Lui nu vor trece. Nu în-

(Continuare în pag. 4-a)

Farul Creștin

Foarte religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet
Girant responsabil: N. ONCU
Redactor: Alexa Popovici

Număr VIII. No. 48 Sâmbătă 30 Noembrie 1940
Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 120 lei, pe 6 luni 65 lei.
In străinditate 300 lei.
In Statele Unite 2 dolari.

Vu se primesc abonamente decât eu
trimiterea banilor înainte.

Redacția și Administrația

Arad, Str. Lae Barna 4.

Carier: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei

DELA REDACȚIE

Rugăm pe toți abonații noștri
cari ne trimit abonamente pentru
anul viitor, să țină seama că, față
de vremurile scumpe de azi, abo-
namentele pentru 1941 sunt
Farul Creștin pe un an 120 lei și
65 lei pe o jumătate de an.

Călașa pe un an 30 lei.

Cerem din nou ca toți, cei cari au vân-
dut Farul cu bucată, să ne trimită banii,
deoarece avem nevoie. Cei ce nu ne vor
trimită banii, pe viitor nu vor mai primi
revista.

Orice sumă de bani, abonamente, ajuto-
are, etc., va fi trimisă pe adresa casie-
rului fr. N. Oncu Arad, Str. Blanduziei 4.

Se apropie anul nou, trimite deci imed-
iat banii pentru abonamente pe 1941, și
vei fi asigurat că, te va vizita în fiecare
săptămână cu sfaturi, predici, explicații,
vești, etc. Costul unui abonament e o su-
mă neînsemnată, așa că oricine poate să
o trimită.

Cine vrea să albă în casă un
calendar frumos, plin de sfaturi
și învățături, să comande imediat

„CALENDARUL POPORULUI
CREȘTIN”
pe 1941

dela DEPOZITUL DE LITERA-
TURĂ CREȘTINĂ, Arad, str. Lae
Barna No. 4.

Cine nu se grăbește, va rămâ-
ne fără el.

Toți, cei cari citesc Biblia în
fiecare zi, învață Cuvântul Dom-
nului în Școala Dumnească, să
comande cât mai repede

„CALENDARUL BIBLIC pe 1941”
dela DEPOZITUL DE LITERA-
TURĂ CREȘTINĂ, Arad, str. Lae
Barna No. 4.

Orice comandă se face contra
ramburs.

In ajutorul celor nehotărâți

„Și acum ce zăbovești? Scoa-
lă-te, primește bolezul” Fapt.
22:16.

„Nu-ți uita datoria ceasului
de față”.

Oamenii nehotărâți stau la răscrucea dru-
mului. Dacă s'ar putea despărți în două
ar face-o ar merge deodată pe două
drumuri. Inșă ca să se hotărască să
meargă pe un singur drum aceasta le
cere timp îndelungat. Nici nu ne putem
gândi ce mare ne este responsabilitatea
față de aceste suflete care n'au curajul,
n'au puterea morală și spirituală să pă-
șească pe calea adevărului. Sufletele a-
ceste au mai mare nevoie de o mână
de ajutor decât de orice alta sub soare.
Dar cât de încet le mai dăm, cu ce mare
anvoie punem degetul la povara lor
apăsătoare. Este un timp de aur când
putem să-i ajutăm, de aceea să deschi-
dem bine ochi la greutățile lor sufle-
tești.

Fiecare a avut nevoie de un ajutor pentru a se hotărî spre bine

Vorbind omenește, dacă Adam ar fi
fost lângă Eva atunci când ea era în
vătoreala luptei cu ispititorul, altul ar fi
putut fi rezultatul. Ghedeon era sigur că
Dumnezeu lucrează cu el totuși îi era
trică, stătea nehotărît, Dumnezeu îi spu-
ne: ia cu tine servitorul tău. Altfel s'a
hotărît să meargă în tabăra dușmanului.
Imperatul Saul dacă ar fi avut un ajuto-
r care să-i fi spus câteva cuvinte teme-
lice n'ar fi pierdut împărăția, viața, fa-
milia și sufletul. Uitați-vă cum îl încura-
jează, sau cum îl îndeamnă la hotărîre
Dumnezeu pe prințul Ionatan printr'un
băiat: „Fă tot ce ai în inimă, n'ascultă
decât de simțimântul tău...” 1 Samuel
14:7. Astfel a urmat una din cele mai
mari biruințe. Apostolul Pavel, uriașul
spiritual de mai târziu stătu trei zile în
nehotărîre; oare putea să ia o
întorsătură periculoasă. Dumnezeu inter-
veni prin Anania. Vai ce puțini sunt azi
acei care să poată îndeplini aceasta fru-
moasă și înălțătoare misiune sufletească!
Câte suflete merg în iad cu toate că știu
calea spre adevăr, dar n'are cine să le
ajute, să le încurajeze, ca să se hotărască
complex pentru Dumnezeu.

Mă a duc aminte ce întorsături bine-
cuvântate a luat viața mea prin atingere
cu anumite persoane care m'au încura-
jat și mi-au cerut hotărîri. Pașii mei care
șchiopătau au început ca să meargă si-
guri. Arătați-mi un om sfânt care în
viața lui n'a avut nevoie de ajutor, sprijin,
încurajare, îndemnare dela alt om!
Dumnezeu era întotdeauna cu Moise, to-
tuși el nu poate fără Aron.

Boala nimicitoare, descurajarea

Astăzi am ajuns într'o stare socială
foarte ciudată. Dacă cineva are 99 de
părți bune și numai una rea, noi vedem
în el totul rău, totul întuneric. Nimic nu-
mai putem spune de bine doar să-i tur-
năm câteva cuvinte pipărate, să-i mai
arătăm părțile rele sau presupuse rele,
sau care nu ne convin. Astfel în loc să-i
apropiem îi alungăm. In loc să-i încura-
jăm îi distrugem. In loc să-i aducem la
Hristos le deschidem porțile iadului, a
descurajării, a nehotărîrii. De multe ori
cea mai frumoasă floare, care ar trebui
să răspândească parfumul divin, are cel
mai străvitor venin. Un mare om spunea:
„Nu vreau să critic pe nimeni, ci să-i
apreciez calitățile bune pe care le are și
cât de minunat s'ar mai putea dezvolta”.
Un adânc cunoscător al sufletului ome-
nesc spunea: „Orice om pe care-l întâl-
nești este dintr'un punct oarecare de ve-
dere superior ție”. Deci dela fiecare se
poate învăța ceva. Dacă unul dintre
fruntașii omenirii vede ceva superior în
aproapele său, de ce n'ai vedea și tu acea-
sta cu toată sinceritatea. Înaintea lui
Dumnezeu este mai scump un suflet de-
cât pământul, de ce n'ai prețui și tu în
felul acesta cu toată sinceritatea pe ori-
ce om.

Deci în fiecare nehotărît să căutăm, să
vedem părțile bune, pricelește să i le
arătăm, să-i spunem posibilitățile minu-
nate de dezvoltare pe care le are în vii-
tor. După ce ne-am împrietenit în felul
acesta putem cu cea mai mare siguranță
fi folosiți de Dumnezeu, pentru a le a-
juta să-și ia o hotărîre sfântă de a urma
pe Hristos.

Ce spune Cuvântul Domnului

Toate promisiunile divine sunt scrise
pentru timpul prezent. Invitațiile divine
sunt toate pentru timpul prezent. Dacă
vii în legătură cu cineva care nu este
încă hotărît pentru Dumnezeu, aceasta
înseamnă că Dumnezeu prin tine vrea
să-i de a o hotărîre definitivă ca să-l ur-
meze pe Hristos.

„Veniți la Mine, voi toți cei trudiți și
împovărați și Eu vă voi da odihnă”.
(Mat. 11:28). „Cine aude să zică: „Vino!”
Și celui ce este sete să vină. (Apoc. 22:17).
„Oricine va chema numele Domnului va
fi mântuit”. (Rom. 10:13). Când oare toa-
te acestea? Peste zece ani? Peste un an?
Nu, de o sută de ori nu. Acum „azi”, zice
Duhul Sfânt. Nu-ți împietri inima. (Evr.
3:7). „Alegeți astăzi cui vreți să slujiți”.
(Iosua 24:15). Dacă alege ca să slujească
lui Dumnezeu, atunci rugați-vă cu El.

(Continuare în pag. 5-a)

RELIGIA NEGATIVĂ

În inima fiecărei persoane, care a fost mântuită cu adevărat prin sângele lui Hristos, este născută dorința adâncă de a birui păcatul și a-și curăți viața. Ca și creștini, noi toți știm că primirea lui Hristos este numai primul pas în viața creștină. Posibilitatea și pericolul păcătuirii rămâne și trebuie biruit de îndată ce se ivește. Apoi este pericolul că, creștinii, bărbați și femei în dorința lor dela început de a se împotrivi păcatului în viețile lor, pot trece cu vederea linia spirituală de împotrivire față de păcat prin ajutorul Duhului Sfânt și încearcă să se împotrivescă păcatului prin propriile lor puteri. Rezultatul este că, uneori, creștinul concepe păcatul ca ceva exterior, și mai mult sau mai puțin ceva material cărui i se împotrivesc cu puterea trupească, în loc să se împotrivescă prin puterea Duhului. Deaceia de multe ori păcatul se arată în trup, cu care are tendința de a se identifica. Ceva mai mult, înlocuirea metodei lui Dumnezeu de împotrivirea păcatului prin încercarea omului de a rezista, sfârșește, aducând religia creștină mai mult într'un lucru negativ, decât o forță pozitivă în viața sa sau a altora. Omul este spirit și carne, și carnea caută să predomine, pentru că el trăiește în carne, iar tendința sa naturală e să conceapă păcatul ca un lucru concret, cărui el i se poate mai bine împotrivi. El uită că păcatul nu se poate pipăi, ci se manifestă în carne. Deci în loc de a lupta cu păcatul în domeniul lui, adică pe teren spiritual, el încearcă să reziste nu la originea lui, ci în punctul unde el se manifestă, adică în carne.

Un medic bun nu tratează simptomele boalei, adică el nu încearcă să trateze punctul unde boala se manifestă, ci tratează cauza boalei. De pildă, dacă o persoană are o grozavă durere de cap, medicul nu-i dă un medicament pentru durerea de cap, ci caută să găsească originea durerii de cap și o găsește în stomac. După ce tratează stomacul, durerea de cap dispăre. Așa trebuie să fie tratamentul păcatului la creștini. Noi nu avem nevoie de doctor în manifestările păcatului în carne, dacă mergem direct la originea lui.

Așa cum ne-a învățat Domnul Isus că, închinăciunea lui Dumnezeu să fie în duh, așa și împotrivirea păcatului să fie tot în duh și în puterea Duhului Sfânt. Când un creștin e hotărât să încerce să reziste păcatului în manifestările lui în trup, prin puterea sa, atunci religia sa devine ceva în afara inimii și se transformă în reguli și forme. Religia sa degenerază în ceva ce el ca un creștin nu poate face. Religia se pierde de a mai fi o putere pozitivă, în care el să crească în neprihă-

nire și prin care cei din jurul lui să fie conduși la lumină. Calea creșterii în har, nu stă pe reguli și forme dictate din afară spre a păzi viața de păcate.

Creștinul, care a pornit pe această cale, merge mai departe și începe să spună fraților stabilește anumite reguli pentru el și pentru ceilalți, bazate pe aparențe exterioare, după care judecă ce au ceilalți în inimă. Dumnezeu spune în Vechiul Testament și întreg Noul Testament e plin de mărturii că, El se uită în inimă și nu în aparențele din afară. I. Sam. 16:7. O mare parte din lucrarea lui Isus a fost petrecută în demonstrarea că, religia e ceva a inimii. O religie omenască e adeseori judecată de ceace mănâncă sau de felul cum se îmbracă și de alte lucruri exterioare, și prea puțin după roadele ei.

Gândul și dorința lui Isus a fost să schimbe concepția religiei dela ideea că ea constă în lucruri familiare, omeneste, adică ce anume să nu faci, la concepția că religia reală constă în ceea ce o persoană este în inima și viața sa. Metoda lui Isus a fost să arate ce trebuie să facem și să fim, și a vorbit foarte puțin despre lucrurile pe cari să nu le facă.

Greutatea cu Iudaismul a fost că el era o religie negativă. Se spunea poporului ce nu poate face și au neglijat valoarea pozitivă a religiei reale. Fariseii și cărturarii păzeau cu strictete regulile cu privire la mâncare, și cu cine mănâcă, la păzirea sabbatului și la puritatea ceremonială, dar ei uitau ce era mai important ca dreptatea, mila, bunătatea, adevărul, etc. Erau atenți cu lucrurile din afară ale religiei, dar treceau cu ușurință peste datoriile pozitive față de alții.

Un exemplu de falsă accentuare pe care fariseii o puneau pe partea din afară a religiei, e în musturarea ucenicilor lui Isus că nu-și spală mâinile înainte de mâncare. Mat. 15:2. Fariseii nu se puteau gândi la mâncare fără ca mai întâi să observe ceremonia spălării mâinilor. Altfel, ceremonial ar fi fost necurat. Răspunsul lui Isus la aceasta a fost că, nu mâncarea fără spălarea mâinilor îi spurcă pe om, ci accia ce iese din inima lui. Mat. 15:19—20. Principiul pe care îl accentuază a fost că izvorul religiei adevărate este inima și nu regulile superficiale de conduită religioasă și aparențele exterioare. Pentru farisei religia nu se adâncea. Ea începe din afară și se oprea tot acolo. Pentru Isus religia începea înlăuntru și apăraea în viață. Principiul greșit de a face religia o înlăuntruire de lucruri pe care creștinul nu trebuie să le facă, să nu mănânce, sau să nu se îmbrace, e combătut și înlăturat de Isus, când a răs-

puns fariseilor: „Voi... cari strecurați țânțarul și înghițiți cămila!” Mat. 23:24.

Aceste cuvinte ale acuzației Domnului Hristos descriu o religie negativă. Ele descriu o religie care este mai mult cu privire la forme și reguli exterioare din viața poporului, și prea puțin ceea ce poporul are în inimă.

Astăzi, creștinii nu trebuie să uite că aceleași puteri ale răului cari au produs pe timpul Domnului accentuarea greșită numai pe partea din afară a religiei, și să neglijeze valoarea vitală înlăuntrică a ei, sunt și azi în stare să-l ducă să-și petreacă energia încercând o religie negativă, în reguli și restricțiuni, și să pună la „început lucrurile dela început”. Diavolul dacă nu băgăm de seamă ne va duce la un creștinism mic, josnic, cu anumite forme. El va încerca să acceptăm regulile negative de conduită exterioară și încredința că prin conformarea lor am îndeplinit datoria noastră față de Dumnezeu și față de om. O religie negativă se concepe cu aparențe exterioare; o religie pozitivă se concepe cu inima, cu dragostea, mila, adevărul, bunătatea și creșterea în har și neprihănire. „...din prisosul inimii vorbește gura”. Matei 12:34.

de R. STARMER
misionar american.

„Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni”

(Urmare din pagina 7-a)

plăcerea pentru el nu-și face niciodată apariția în sufletul tău.

Iar dacă din contră tu îți găsești plăcerea în Domnul, dacă tu suspectezi după Cuvântul Lui, atunci tu nu te vei duce la sfatul celor care nu te zidesc, atunci tu vei vedea că mergi pe calea Domnului. Aceea care socotesc că își pot duce viața pe calea de mijloc, sunt în realitate niște pierduți. Nu, nu lua parte la sfatul celui rău. Nu sta de vorbă cu tine însuși atunci, când îngrijorările acestei vieți bat la ușa inimii tale, când plăcerile înșelătoare ale păcatului vor să-și facă loc în inima ta. Nu stea de vorba, fiindcă pentru ca să ia ființă un sfat rău, nu trebuie decât o singură persoană.

Te-ai gândit vreodată că atunci, când ai vizitat pe fratele tău, atunci când ai mers la biserică, înainte de predică și după, dacă n'ai putut să vorbești preamărind pe Domnul tău, tu ai fost părtași la un sfat rău? Da sfatul celui rău este pretutindeni și tu ai deacum Cuvântul care îți zice să te ferești de el. Deci ferește-te, fiindcă Domnul tău ți-a spus aceasta.

Nu uita: „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni”.

CALIMAREA MARIN

Evanghelia și viața creștină

Iată două lucruri, cari nu pot fi despărțite. Evanghelia produce viața creștină, ea e cauza. Viața creștină e produsul, e efectul Evangheliei. Când Evanghelia nu mai produce vieți creștine, nu mai e Evanghelie, iar viața creștină născută în afară de Evanghelie, nu e viață creștină.

Evanghelia e adusă de Isus din cer, viața creștină e trăită pe pământ pentru cer. Evanghelia e vestea bună a mântuirii prin sângele Domnului Isus vărsat la cruce pe Golgota, viața creștină e traiul în urma acceptării și încrederii în Evanghelie.

Evanghelia e aluatul care dospesc viața creștină. Credința și biserica creștină datează dela primirea Evangheliei. Origina lor e în vestea bună. Când Domnul Isus a pus bazele Impărăției Sale, a fost deschis și câmpul Evangheliei pe pământ. Ea e izvorul din care pornește unda cristalină a tuturor doctrinelor creștine. Întâi Evanghelia, și după ea celelalte. Gruparea de oameni cari poartă numele „creștini”, dar care nu au în viață, în doctrină Evanghelia, nu are dreptul și nu are în realitate o viață creștină.

Fără Evanghelie lumea n'ar fi auzit de creștini; nu putea fi deci vorba nici de viața creștină. Ea e bobul, care a încolțit și a crescut într'un arbore mare și puternic.

Viața creștină e partea din viața noastră trăită ca Isus. Ea e traiul vieții noi în care e zărit chipul lui Isus, în care gândim, lucrăm, vorbim, facem întocmai ca Isus. Și e natural că pentru o astfel de viață e necesar ca la început, ca prima piatră de hotar să fie Evanghelia. Ea e Isus în învățătură. Realitatea ei e realitatea lui Isus; puterea ei e puterea lui Isus; suflul ei e suflul lui Isus. Evanghelia e însuși Isus. Ea e scânteia care a aprins marele foc al vieților creștine.

Evanghelia mai e influența vieții creștine. Ea e reazimul, e stâlpul de susținere al vieții de creștin. În viață avem atâtea de întâmpinat, sunt atâtea valuri, cari lovesc în bietul credincios al lui Isus, apar vremuri grele, vremuri în cari nu poți găsi ajutor, nu găsești niciun strop măcar de inspirație, de imbold, la Evanghelie însă, vei găsi. Ea are întotdeauna ceva pentru noi. În neceaz are mângâiere, în bucurie ocrotire, în dureri alinare, în disperare încredere, în slăbiciuni ajutor. Ea e duhul, e sufletul vieții de creștin.

Influența Evangheliei asupra vieții creștine e binefăcătoare. Ea ne conduce la o mai mare sfințenie, la o mai adâncă pocăință, o mai trainică credință, mai deplină predare și consacrare în mâna Domnului. Ea e seva care face pomul să

aducă roade, e curentul care dă lumină, e adierea lină a vântului care răcorește aerul înfierbântat de vară, e raza care înfrăgezește și înviorează câmpul plin de iarba și de flori, e raza soarelui care demortăste natura și gonește iarna. Cu cât Evanghelia are mai mult loc în viața unui om, cu atât crește sfințenia și devine mai reală viața creștină.

Influența Evangheliei e hotărâtoare. Păcatul caută să ne ademenească, el ne dă târcoale spre a ne aduce la cădere. Vine însă Evanghelia și ne oprește din drumul căderii. Ea ne poate ține departe de căile ducătoare la moarte. Fără ea viața creștină n'ar exista. Ea e ingerul păzitor al vieții creștine, e zidul care apără cetatea.

Evanghelia în fine e îndrumătorul vieții creștine. Ea-l conduce pe omul întru la Dumnezeu pe cărările sfințeniei dezvoltării spirituale. Ea ne îndrumă la exemplul, la modelul vieții creștine.

Îndrumarea ei e spre desăvârșire. Încearcă să ne poarte din biruință în ruină asupra ispititorului, să ne facă noi mai buni, mai cinstiți, mai curăți, sfinți, mai onești, mai plini de dragoste, mai conștiincioși, mai sinceri, mai acți în bine. La nașterea din nou suntem copii și prin ea devenim oameni mari. e în alte cuvinte doica vieții creștine.

Evanghelia și viața creștină au să nedeșpărțite și vor rămâne în veci despărțite. Cine încearcă să le separe va stinge făclia vieții creștine.

Evanghelia predicată de Ap. Pavel

(Urmare din pagina 1-a)

cape nicio îndoială că, am fost pierduți, și pierduți pe veșnicie, căci toți am păcătuit. Nu interesează dacă noi ne-am văzut sau nu cu ochii noștri, ca păcătoși. În lumina Cuvântului lui Dumnezeu însă, noi suntem păcătoși și încă mari păcătoși.

Și o altă cale de mântuire nu ar fi fost. Eram departe de El, învrăjmășiți cu El, apucați pe calea morții, legați și deveniți sclavi ai poftelor și pornirilor rele și cine din noi mai putea gândi măcar la o întoarcere, la o pornire de mântuire? A venit Isus și de bună voie „S'a dat pe Sine pentru păcatele noastre”. Ce Evanghelie glorioasă! Ce mesaj și veste îmbucurătoare! Păcătoși pierduți alergați la Golgota, aici Isus S'a dat pentru noi! Deacuma suntem scăpați. Începeți cântarea mântuirii, slăviți pe Dumnezeul Încoronat-L pe Isus ca Domnul sufletelor, al vieților voastre.

Și mai putem adăuga că Evanghelia lui Pavel proclamă

o lume, un trai, o viață nouă. El scrie: „S'a dat pe Sine însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău”. Adică prin faptul că ne-a dat mântuire, ne-a scos dintr'o lume, dintr'un trai, dintr'o viață și ne-a plantat în alta. Suntem deci niște nomi smulsi dintr'un loc și plantați în altul.

Lumea mântuitorilor e mai bună, mai frumoasă, mai plăcută. Isus e păstorul, iar ei turma blândă.

nevinovată, și ascultătoare. În viața Lui e îndreptarul vieții pe pământ. Cuvântul Său e legea traiului lor. Pilda Lui e modelul lor. Lucrarea Lui e încercarea lor. Iubirea Lui e râvna lor. Biserica Lui e locul lor. Promisiunea Lui e speranța lor. Továnișia Lui e puterea lor. Dreptatea Lui e dreptatea lor. Răbdarea Lui e răbdarea lor.

Lumea creștină e deosebită în întregime de cea veche. Tendința noastră e spre mai bine, spre mai înalt. Suntem va aviatorul, ce ridică în slăvile albastre mai sus și mai sus. Avântul credincioșilor lui Isus e să coboare cerul pe pământ, să creieze o lume nouă. În flăcărarea lor nu scade, nu se înfrică, nu pierde, ci sacrifică, face jertfe, merge înainte. Veacurile trecute și istoria creștină sunt memento. Și cât va fi soarele pe cer, cât va trăi pământul credincioșilor lui Isus, vor merge înainte.

Evanghelia Golgotei a fost, ea și va fi graiul tuturor oamenilor mântuiți.

G H I C I T O R I

1. Cine a trăit, a murit, dar nu a născut?
2. Cine s'a născut, a trăit, dar nu a murit?
3. Cine era să moară de sete lângă izvor de apă?
4. Cui i s'a prevestit că va fi legat va suferi?
5. Cine putea umfla râurile cu apă totuși era aproape să moară de sete?

DE LA UNIUNE

Cu ajutorul Domnului, în zilele de 14 și 15 Noemvrie 1940, comitetul Uniunii Comunităților Creștine Baptiste din România, a ținut ședința sa din toamna acestui an, la Arad, așa cum a fost anunțat la timp.

Din hotărârile aduse de comitet, dăm mai jos cele ce interesează organizațiile bisericești creștine baptiste din țară:

1. Nicio comunitate nu poate trimite membrii în comitetul Uniunii decât numai în conformitate cu statutul cultului creștin baptist și numai pe acele persoane care fac parte din o biserică creștină baptistă, care aparține acelei comunități, pe care urmează a o reprezenta. Pe lângă aceasta trebuie să aibă o bună mărturie despre viața lui, adevărat creștinească.

2. Comitetul, reluând în discuție cazul d-lui Constantin Manolescu, la cererea sa și a comitetului comunității bisericești baptiste Nr. 3, din București, după o amănunțită cercetare, aduce următoarea hotărâre: Aprobă în întregime și fără nicio modificare, hotărârea adusă de o parte din comitetul Uniunii asupra acestui caz, în ședința din 13 Iulie 1940, stabilind același lucru și anume: Dl. Constantin Manolescu, după faptele și procedeele sale este străin de doctrina și principiile de organizare bisericească baptistă și prin urmare este considerat ca unul care nu face parte din cultul creștin baptist.

Pe această cale, comitetul Uniunii, invită comunitatea baptistă Nr. 3 din București și bisericile afiliate ei, să-și aleagă un alt predicator și președinte, dacă doresc să mai fie considerate ca organizații bisericești baptiste.

3. Fratele Truța Petru și-a prezentat demisia din calitatea de casier al Uniunii. Comitetul luând în considerare motivul demisiei, a primit-o și a ales un nou casier în persoana fr. profesor Teodor Dârlea din București IV, str. Teodor Speranță, Aleea B. Nr. 10, unde urmează ca pe viitor bisericile, comunitățile și orice frate să-și trimită contribuția și daturile pentru Uniune.

4. Revista „Farul Creștin” ca revistă a Uniunii are următoarea conducere aleasă de comitetul Uniunii: Redactor responsabil în fata frăției Ioan Socaciu, secretar de redacție însărcinat cu redactarea revistei Alexa Popovici, administrator Marcu Nichifor, casier și girant responsabil Nicolae Oncu.

Cu ajutorul Domnului, revista continuă să apară săptămânal. Față de scumpetea care a atins și materiile de tipărit, comitetul a hotărât să facă o ușoară urcare de preț la abonament. Astfel

prețul abonamentului la „Farul” este de lei 120 anual și „Călăuza” este de lei 30 anual. Aceste urcări de prețuri sunt foarte mici față de scumpetea materialelor de tipărit. Am ridicat însă prețul abonamentelor numai cu atât pentru a da posibilitate fraților să o aboneze și mai departe și credem că, vor face aceasta ținând seama de spiritul de sacrificiu, cu care se lucrează la această revistă pentru a servi frățietatea.

„Mana Zilnică” ne mai putând apare sub formă de revistă, va fi tipărită pe tot timpul anului sub formă de carte. Va fi o lucrare de mare folos sufletesc pentru toți, câți însetează după adevăr. Prețul acestei cărți se va stăbili și anunța la timp. În tot cazul, va fi un preț, care va de posibilitate tuturor să o poată procura.

5. Comitetul face apel la toate bisericile și comunitățile creștine baptiste din țară să trimeată cotizația de 4 lei, de membru pentru biroul Uniunii. Această cotizație poate fi mărită după cum crede și poate fi mică. În felul acesta vom putea face față speselor, ce se fac în interesul tuturor. Adresa casierului Uniunii este aceasta: Profesor Teodor Dârlea, București IV, str. Teodor Speranță, Aleea B. Nr. 10.

6. S'a hotărât să se tipărească cărțile de cântări „Cântările Sionului” de către Uniune, pentru a se pune la dispoziția membrilor, cărți de cântări cu preț cât se poate de puțin. Totodată textul unor cântări va fi modificat pentru a exprima cât mai clar convingerile noastre creștinești. Numărul cântărilor va fi redus, dar vor fi în așa fel aranjate, ca să avem cântări suficiente pentru fiecare ocaziune.

7. S'a mai hotărât ca începând de acum, fiecare membru să contribuie începând dela 10 lei în sus pe an pentru ca să putem, cu ajutorul Domnului cumpăra în București o casă pentru biroul Uniunii. Se simte mare nevoie de o astfel de casă și credem că, Domnul ne-o va da, frații însă să-și dea silința dându-și obolul lor. În această casă vor fi și camere pentru oaspeți. Astfel că, frații care vin din provincie la București cu diferite chestiuni, vor avea unde poposi. Vor veni la casa lor. Acesta este gândul nostru curat și Domnul îl va îndeplini. Sunt rugați toți conducătorii de biserică, predicatori, misionari, președinți de comunități și orice slujitor al Domnului, care lucrează între frați, să îndemne pe toți membrii să contribuie pentru acest scop. Toate sumele adunate pentru acest scop, vor fi trimise pe adresa casierului arătată mai sus și vor fi

confirmate prin publicarea în „Farul”.

8. Intrucât comitetul Uniunii a fost sesizat verbal de unii membrii veniți din diferite biserici din țară că, anumite persoane îi somează fie în numele lor, fie în numele comunității bisericii baptiste din Arad, calea Bihorului Nr. 13, să achite niște cambii vechi, prin care unele biserici baptiste, au împrumutat anumite sume de bani dela fondul de edil administrat pe acele vremuri de „Uniunea Bisericilor Baptiste din România”, cu sediul în Arad, calea Bihorului Nr. 13, pentru ași clădi case de rugăciuni, a adus următoarea hotărâre: Invită comunitatea Arad, calea Bihorului Nr. 13 cât și persoanele care dețin astfel de cambii, să le predea pe toate biroului Uniunii, care va hotărâ de soarta lor în conformitate cu hotărârile ce le va aduce comitetul Uniunii. Aceasta se impune cu atât mai mult, cu cât nici comunitatea biser. Bapt. Arad, calea Bihorului Nr. 13 și nici alte persoane n'au dat nici un ban celor dela care cer să achite aceste cambii și deci n'au niciun drept de a soma și pretinde cuiva achitarea vreunei cambii, care se află în mâinile lor în chip ilegal.

În cazul când aceste poliți au vor fi predate Uniunii, singura în drept a le avea și decide de soarta lor, toate aceste poliți sunt declarate fără valoare în mâna oricui s'ar găsi.

9. Deoarece comitetul a fost solicitat să aducă o hotărâre în chestiunea constituirii de noi comunități, comitetul recomandă acelor biserici, cari nu sunt constituite încă în comunitate că, este de dorit să se afilieze celei mai apropiate comunități.

În cazul când biserica sau bisericile în cauză nu se pot cu niciun chip afilia unei comunități apropiate, se pot constitui în comunitate în conformitate cu statutul cultului creștin baptist din România. Constituirea se face în adunare generală convocată în acest scop. Procesul verbal despre constituirea comunității se va trimite în dublu exemplar biroului Uniunii însoțit de o cerere timbrată, adresată Onor. Minister al Cultelor pentru aprobarea constituirii comunității. Toate acestea vor fi înaintate de Uniune locului în drept.

PREȘEDINTELE UNIUNII:

Ioan Socaciu

SECRETAR:

Marin Dumitrașcu

MANA ZILNICĂ

Texte explicate pentru citirea zilnică a Bibliei

Tălmăcirile sunt făcute de fr. NICHIFOR MARCU

Duminică, 1 Decembrie.

Credința prin auz

Rom. 10:5—17.

Cuvântul lui Dumnezeu este arma cea mai puternică împotriva păcatului. Cred că de nimic nu-i este diavolului mai mare frică decât de Cuvântul lui Dumnezeu, care a găsit pământ bun într-o inimă omenească.

Oricine crede în El nu va fi dat de rușine. Cuvântul într'un fel cu totul tainic, așa după cum bobul de grâu încolțește și crește așa și cuvântul. Aici colaborează Dumnezeu și omul. Unul fără altul nu poate.

Oricine va cheama numele Domnului, va fi mântuit. Aici este o datorie supremă a ta, iubitul meu cetitor, de care ești mai mult decât răspunzător. Trebuie să trăiești în așa fel să vorbești în așa fel ca aproapele tău să zică: „Ce să fac ca să fiu mântuit?”

Luni, 2 Decembrie.

Omul ales

Ex. 31:1—11.

Dumnezeu a ales, dar alege și astăzi mulți oameni la lucrări speciale. De multe ori însă se întâmplă că oamenii să se alegea atunci totul merge pe dos. Dacă cineva vrea să știe că are alegere sau nu la marea lucrare divină, atunci trebuie ca să vadă în el cam următoarele semne.

Unii vor ști din partea lui Dumnezeu că el e ales. Vor vedea în ei neliniște, dorința izbucnitoare, jertfă, rugăciuni fierbinți. Fie că este ales să fie ușier, fie diacon, fie conducător de cor, fie predicator, fie învățător la școala duminicală, el își va îndeplini cu prisosință chemarea.

Va fi umplut cu duhul lui Dumnezeu, aceasta se va vedea foarte ușor în dibăcia sau înțelepciunea, cu care și va îndeplini chemarea.

Va avea putere, să rabde, să sufere, să muncească, să jertfească, să se jertfească cu toate că nu va căuta nici laudă și nici marie. Nu se va descuraja.

Marti, 3 Decembrie.

Ei se atingeau de El

Marcu 3:1—10.

Dacă cineva trăiește în strânsă legătură cu Dumnezeu, va avea în el ceva tainic care va atrage și pe alți mai aproape de Dumnezeu. Trebuie să știm că de acela de care fug oamenii, nici Dumnezeu nu este aproape Domnul Isus, avea atâta forță spirituală încât îi atragea și pe dușmanii săi, că ei rămăneau împietriți.

Oameni căutau să se atingă de El, dar de tine? Faptul că oameni se despart de tine de multe ori, înseamnă că și tu te-ai depărtat de Dumnezeu. Dumnezeu și pe dușmanii tăi poate să-i facă prieteni când trăiești lângă El.

Că te izbești de cineva când mergi în dreapta sau în stânga, înseamnă că nu vezi bine calea, că soarele spiritual nu-ți luminează îndeajuns viața. N'ai vrea ca aproapele tău în loc să fugă de tine, să vină să se atingă de tine? Atunci împrietenește-te cu Dumnezeu.

Miercuri, 3 Decembrie.

El s'a atins de mâna ei

Mat. 8:1—4; 14:17.

Aici vedem două minuni de vindecare. Prima este a leproșului. Leproșii n'aveau voie să se apropie de oameni. Ei stăteau departe de sate, de orașe, în grupuri de 3—10 sau și mai mulți. Oamenii cu milă mergeau și le aruncau coji de pâine și alte alimente cu care trăiau.

Leproșul se închină și apelează la mila și puterea lui Dumnezeu. Domnul Isus însă se apropie de el. Incet mâna lui liniștită atinge corpul lui măcinat de cruda boală. Imediat. Lepra este vindecată. Exact așa s'a atins și de socra lui Petru care era bolnavă. Domnul Isus n'are frică de păcătoșii, de bolnavii, El merge între ei și faci minuni vindecătoare. Dacă-i vei aduce la cunoștința Lui ca ești păcătos sau bolnav prin aceasta, El nu se va mâhni, pentruca El știe acest lucru. Rămâne ca să faci apel la voința Lui și la puterea lui vindecătoare, atunci vei vedea mâna Lui

Joi, 5 Decembrie.

Ți-a atins buzele

Isaia 6:1—8.

Toți oamenii credincioși au fiecare câte-o experiență minunată cu Dumnezeu. Fiecare are un an, o zi, un ceas, când a stat înaintea lui Dumnezeu, primind iertare și mângâiere. Felul cum stau Serafinii înaintea lui Dumnezeu, ne arată și felul cum ar trebui să stăm noi înaintea Domnului. Cu două aripi își acopereau fata aceasta, înseamnă umilită.

Cu două aripi își acopereau picioarele aceasta, înseamnă modestie. Mulți nu s'învățăți să umble în Casa Domnului, el vin parcă într'un local de distracție. Vin ca să arate frumusețea hainelor sau a corpului.

Cu două aripi zburau aceasta, înseamnă graba în a îndeplini voia Domnului. Nu-i de ajuns să fi umilit, modest trebuie pentru Domnul să zbori.

Vineri, 6 Decembrie.

Mâna Lui vindecătoare

Fapt. 4:23—31.

Aceasta este una din frumoasele rugăciuni ale primilor credincioși. De fapt azi știu mulți să se roage mai frumoasă însă lipsește ceva. Răvna și dorința acelei clocotitoare, unitatea aceia spirituală de a primi aceia ce cereau.

Întinde-ți mâna era centrul rugăciunii. Imediat după rugăciune au început să lucreze. Și astăzi mâna Lui este vindecătoare.

Cineva n'a vrut să primească pe Hristos, cu toate că alți au primit. Noaptea însă fu năpădit de o bucurie și de o fericire necunoscută. Nu știa ce să mai facă, parcă nu era pe pământ. Disdimineata veni la fratele predicator. Bătu mâna pe urechea sa și zise: „Ce să fac?” „Veni la fratele predicator. Bătu mâna pe urechea sa și zise: „Ce să fac?” „Vreau să fiu și eu mântuit, dar nu știu cum!” Peste jumătate de oră, primise pe Hristos ca Mântuitor, avea siguranță iertării păcatelor.

Sâmbătă, 7 Decembrie.

Punând mâinile pe El

Fapt. 9:10—19.

Ce minunat este când ucenicul Domnului este în rugăciune, adică la datoria sa primară. Domnul Isus dacă are ceva să spună ucenicului Său, știe că dimineata din zori îl va găsi treaz, rugându-se sau meditând. Atunci poate să-i vorbească orice. Alta ar fi istoria țării noastre dacă ți-ai fi făcut datoria ta în rugăciune. Dacă ar fi numai zece care ar ști, să se lupte cu Dumnezeu pentru mântuirea țării, am fi mult mai departe azi în progresul spiritual. Vorbitori sunt mulți, teologi mulți, cântăreți mulți, dar oameni care să se lupte pe viață și pe moarte pentru mântuirea țării, așa cum este scris până la sânge, sunt foarte puțini. Poate te-a năpădit într'atât firea veche încât nici să te rogi nu poți. Omul care se roagă la vreme și ne la vreme, este cu adevărat un om sfânt chiar, dacă face și câte-o greșală. Privirea lui e sfântă, mâinile lui sunt sfinte, mîntea lui e sfântă. Dumnezeu se poate folosi ori când de el. Spune, de ce oare nu s'ar folosi El și de tine?..

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

FR. DUMITRU DRAGILĂ ajutat de fr. Dragomir Cornea, au condus serviciul de înmormântare a sorei Eva Preda de 60 ani din comuna Marga, jud. Severin.

BIS. BAPTISTA din Coronini, jud. Caras, a avut o bucurie cu ocazia întoarcerii în pace a 3 familii, cari au fost colonizate în jud. Caliacra.

FR. CRACIUN SCROB din com. Săcăura, jud. Turda ne roagă să publicăm că

dânsul are dorința să intre ucenic la un frate croitor pentru a învăța meseria. Doritorii sunt rugați să scrie direct pe adresa dânsului.

IN BIS. BAPTISTA din București, str. Apele Minerale s'a ținut căsătoria religioasă a fr. Borlea Petru din Buteni cu sora Costea Rebeca. Actul cununiei a fost ținut de fr. Tăcălău și alții.

Fr. Niță Ioan și I. Marian din Bucu-

rești au condus serviciul de înmormântare al sorei Anuța Breb de 16 ani, moartă în urma unui accident.

Sub dărâmurile Blocului „Carlton” din București, în urma cutremurului dela 10 Nov. și-a găsit moartea și sora Anuța Herlan din com. Cermei, jud. Arad. Serviciul de înmormântare a fost ținut de fr. I. Branea și alții. A cântat și corul.

„Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni”

Prin urmare este categoric faptul că o cale de mijloc nu există.

În viața aceasta deci, tu neapărat trebuie să-ți alegi între două căi, — pe care vei să mergi. Este calea binelui sau a Domnului și este calea fărâdelegii a lui Satan.

Rătăcirile cea mare însă, cruda și amarnica înșelare din vremurile noastre este că majoritatea oamenilor au ajuns la credă sau să trăiască în așa fel, că parcă ar fi și o cale de mijloc.

Ar fi cu neputință ca un om să vadă în mod clar, că se află pe calea distrugerii și cu toate acestea să mai facă un singur pas înainte. Se pare și nu mă înțeleg de acest lucru, că puterile întunecateului semănând credință deșartă în lume, au repurtat cea mai înaltă biruință lor. Întreaga lor înțelepciune n'a fost îndreptată decât în acest sens dela început. Lozinca de totdeauna a întunericului a fost: ÎNȘELAREA. Cuvântul lui Dumnezeu numește în unele locuri pe Satan „Amăgitorul”. Și acesta este cel mai potrivit nume pentru el. Satan n'a predicat lumii niciodată păcatul, ci numai înșelarea, minciuna. Păcatul nu este decât un rezultat al înșelării, după cum boseala este rezultatul unei munci îndreptate. Ce zice un om după ce a comis păcatul? Am socotit lucrurile așa sau așa dor... m'am înșelat. Trebuie să fii mult timp înșelat în mintea ta, în judecățile tale și numai după aceea poți păcăli.

Dumnezeule ce ochi ne-ar trebui nouă să vedem sumedenia amăgitorilor care ne deapănă necurmat cântul lor, în timpul prăpădărilor noastre pe aici?

Omul creștat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, ar fi fost în măsură să respingă orice păcat, fiindcă această putere o avea în el, în sechimb n'a avut nicio putere să lupte împotriva amăgitorului. Eva ar fi respins categoric pe Satan, dacă i-ar fi propus să lupte împotriva lui Dumnezeu, dar n'a avut nicio putere să lupte împotriva chipului înșelător în care i s'a înfățișat el. Ei bine, pentru a veni în ajutor omului, pentru a

înlătura această neputință a lui, pentru aceasta Dumnezeu i-a dat porunca, i-a dat cuvântul. Cuvântul Domnului este stâlpuț pe care luându-l în brațe, furtuna amăgitorilor oricât ar fi ea de cumplită, nu te poate trânti la pământ. Da, Cuvântul Domnului nu ne este dat pentru a ne ajuta împotriva păcatului, ci împotriva înșelărilor cu care el suflă împotriva noastră. Cine poate vedea dintre noi acum, mulțimea prăpăstiiților, pe lângă care am trecut, rămânând lângă Cuvântul Vieții în timpul strămătorărilor și al încercărilor? Veșnicia însă le va descoperi odată și aceasta va fi o pricină de laudă adusă lui Dumnezeu, de către toți copiii Lui.

Dar să revenim și să ne întrebăm. Cum s'a ajuns că oamenii își duc viața în așa fel că, parcă ar fi și o cale de mijloc? După cum prefacerea apei în gheață presupune depărtarea ei de căldură, tot la fel existența acestei credințe deșarte în lume presupune depărtarea ei dela o poruncă a Domnului, nerespectarea unui Cuvânt al Lui. Să găsim deci

Cuvântul acela, să găsim porunca aceea pe care noi n'am respectat-o, să o apropiem de noi prin credință și pricepere și amăgirea aceasta va pieri, așa după cum gheața se topește și pierde de îndată ce aducem focul lângă ea.

Ei bine porunca ce îți va arăta adevărata conduită, Cuvântul pe care tu nu l-ai respectat și deaceia îți duci viața ca după o cale de mijloc se găsește scris în versetele 1 și 2 din primul capitol al Psalmilor:

Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi

Ci își găsește plăcerea în Legea Domnului și zi și noaptea cugetă la Legea Lui.

Aici sunt exprimate două idei, care se resping una pe alta. Dacă tu admieți în viața ta să mai fi părtaș la sfaturile celor răi, acolo unde prezența lui Dumnezeu lipsește, acolo unde sufletul tău, nu află nicio zidire, dacă mai iei parte la ele, atunci în inima ta nu se aude suspinul după Cuvântul lui Dumnezeu, iar

(Continuare în pag. 3-a)

Muzica biserici baptiste din Tulca, jud. Bihor

PIEDICI ÎN CALEA EVANGHELIZĂRII

Niciun lucru în lume, aproape că nu se poate împlini fără să nu întâmpine greutăți și piedici. Mulți se vor întreba: cum se poate ca, la un lucru bun, să se pună piedici? Dar cautați și vedeți că mulți au încercat să împiedice chiar lucrarea Domnului Isus. Sunt sigur că, lucrarea de evanghelizare în țara noastră va ajunge în multe locuri să fie împiedecată de mulți. Iată aici câteva piedici pe cari le repetă o parte din frați, când e vorba de așa ceva.

„E prea greu” — spun unii. Să mergi prin plouă, prin noroi, prin frig, până la casa de rugăciune, în fiecare seară, e de știut că nu e lucru ușor. Și, pe lângă aceasta, o altă greutate e, că trebuie mai multă cheltuială la biserică pe lemne de încălzit, pe petrol, etc., iar dânsii ar vrea economie. Dar să ne întrebăm: Câți bețivi sunt împiedecați de a merge la cârciumă, fiindcă afară ninge sau e frig? Dacă se face un bal sau un concert în comună, oare nu sunt gata să meargă cu toți, fără să se gândească la cheltuieli? Și dacă cei din lume, ascultând pe diavolul, nu se uită la greutăți, oare pentru noi să fie acestea o piedică atât de mare, încât să nu se lase să ascultăm de Domnul Isus? Cine îl iubește pe El, nu cunoaște greutăți.

„O să ne câștigăm contrari” — spun alții. Și așa este. De îndată ce cauți să lucrezi pentru Domnul Isus, vei fi dușmănit de mulți. Se spune că, odată un predicator a visat că era purtat de un înger printr-o comună. Mergând pe drum, trecută pe lângă o biserică mare pe a cărei acoperis dormea un diavol. Predicatorul se uită, dar nu zise nimic, ci mergea împreună mai departe. Aproape la marginea comunei, pe acoperișul unei căsuțe slabe, o cohortă întreagă de diavoli dădeau o luptă aprigă. Inspăimântat, predicatorul întrebă pe înger, că ce înseamnă aceasta. Îngerul îi spuse că, pe biserică cea mare diavolul dormea din cauza, că cei ce erau înăuntru, erau ai lui, însă în căsuța cea mică se făcea o lucrare vie a Evangheliei și mulți părăseau păcatul, iar armata iadului a fost concentrată acolo, ca să împiedice. Ori unde se face lucrarea Evanghe-

liei, se vor ridica dușmani. Dar sunt atâția, cari pierd viețile altora cu toate că, știu că prin aceasta își ridică dușmani, pe când noi, cari căutăm să arătăm mântuirea, să ne speriem de această piedică?

„Nu o să vină nimeni” — e o altă piedică. Am auzit aceasta mai de multe ori. Așa e părerea unora, fiindcă — spun ei — oamenii sunt împietriți, nu le place așa ceva, au fost de atâtea ori la adunare și acum nu mai vin. Nu uitați, fraților, că noi trebuie să ne facem partea noastră. Noi trebuie să îi invităm și să stăruim în datoria noastră. Altfel ne facem vinovați de păcatul neascultării. Chiar acolo unde se părea că nu va veni nimeni la evanghelizare, în fiecare seară casa de rugăciune era plină. Încercați și vă veți convinge.

„Nu e cine să țină evangheli-

zarea” se pare că e cea mai mare piedică. Aici începe învinuirea predicatorilor, de multe ori pe nedrept. În tot cazul, nici aceasta nu e o piedică serioasă, care să oprească evanghelizarea. Dacă nu este în biserică nici un frate, care să se apuce de această lucrare, este în biserică vecină sau e lucrătorul cercului. Aduceți-vă a minte de cuvântul Domnului către Ilie: „mai am șapte mii de bărbați cari nu s'au închinat lui Baal.”

Mai sunt și alte piedici, dar acestea sunt mai des repetate. Dar „cine se uită după vânt, nu va semăna și cine se uită după nori, nu va secera” — spune Solomon. Lăsați piedicile și apucați-vă de lucru, fraților, pentru binele bisericii și mântuirea celor pierduți.

PETRU POPOVICI

In ajutorul celor nehotărâți

(Urmare din pag. 2-a)

O cale prietenească, dar practică

Până acum nu te-ai hotărât definitiv să urmezi pe Hristos? Te rog dă-mi o bucată de hârtie și un creion. Să facem socoteală:

Primind pe Hristos câștig

1. Mântuirea garantată, curățirea de păcate.
2. Câștig dreptul de a fi Fiul lui Dumnezeu.
3. Câștig cele mai frumoase experiențe și cele mai mari binecuvântări spirituale.
4. Câștig viața veșnică, adevăratele bogății eterne spirituale.
5. Câștig o legătură intimă cu Dumnezeu.
6. Câștig ocazia să ajut la propășirea țării.
7. Câștig pe Hristos ca Domnul vieții mele, devin templul Duhului Sfânt.

Primesc azi 1940

Numele și pronumele

Respingând pe Hristos câștig

1. Câștig cinste temporală dela prieteni.
2. Câștig dreptul de a face ce-mi place, dreptul la plăcerile de o clipă ale păcatului.
3. Câștig bogății trecătoare.
4. Îmi iscălesc sentința de condamnare veșnică.
5. Distrug cu influența păcătoasă apreecele și țara.
6. Îmi calc în picioare, mântuirea, viața veșnică, sângele ispășitor și sufletul meu.

Resping azi 1940

Numele și pronumele

Te rog mai gândește-te apoi iscălește unde-ți place și trimite-mi hotărrea. Când a iscălit că a primit, înseamnă că s'a hotărât. Este bine ca să se roage împreună. Pentruca să fie sigur de mântuire. Ioan 6:37.

PESCARUL